Donderdag 7 February 1839.

VLISSINGSCHE COURANT.

NATIONALE MILITIE.

PUBLICATIE.

BURGEMEESTER EN WETHOUDERS DER STAD VLISSINGEN, Brengen bij deze ter kennis van de Belanghebbenden:

Dat de Militie-Raad in deze Provincie, hare *eerste zitting* tot het onderzoek der vrijwilligers en der voor een jaar vrijgestelde dienstpligtige Lotelingen, dezer Gemeente, van de Ligtingen van 1835, 1836, 1837 en 1838, zal houden op Dingsdag den 12 dezer maand, des morgens ten 10 uren, in de Abdij te Middelburg.

Wordende mitsdien de Belanghebbenden aangemaand, ten gezegde dage en ure zich voor den Militie-Raad te vervoegen, ten einde de uitspraak te vernemen, omtrent de door hen ingebragte reclames; terwijl dezelve tevens herinnert worden, dat zij zich eenzints zullen behooren te verlaten op het ontvangen eener personele oproeping bij billet, daar zij, ingevolge deze bekendmaking verpligt zijn, op het gestelde tijdstip voor de Militie-Raad te verschijnen, en zullen zij bij gebreke van dien beschouwd worden, geene redenen van vrijstelling te hebben en mitsdien voor de dienst finaal worden gedesigneerd.

En opdat niemand hiervan onkundig zij, zal deze worden afkondigd en aangeplakt, ter plaatse waar zulks gebruikelijk is geschieden, mitsgaders in de Stads-Courant geplaatst.

VLISSINGEN, den 5 Februarij 1839.

Burgemeester en Wethouders voorn.
A. VAN DER SWALME.
Ter ordonnantie van Hun Edel Achtb.,
S. VAN DER SWALME,
Secretaris.

Nieuwstijdingen.

NEDERLANDEN.

VLISSINGEN, *den* 6 *February.* Bij besluit van Zijne Majes- zijn tot ridders der orde van den Nederlandschen Leeuw oemd: de Luitenant ter zee der eerste klasse *J. W. Stort*, mmandant van het transportschip *Merwede*, en de Pastoor der omsch-Catholijke Gemeente te Dreummel, in de provincie lderland, *L. van der Heyden*, terwijl tot broeder der geelde orde benoemd is de gezagvoerder *J. Schaap*, van het schip *oon en Pendrecht.*

— Gisteren avond heeft alhier de verloting plaats gehad van *honderd en tiental* prijzen, meest alle door Dames dezer d bijeengebragt en vervaardigd, met het loffelijk doel, om den opbrengst de verarmde Ingezetenen, in dit, voor deze drukkend jaarsaizoen, eenige tegemoetkoming te doen ergen.

Deze edele poging heeft dan ook zulk eenen algemeenen bijgevonden en de deelneming is, zoo wel bij de Ingezetenen bij HH. Militairen zoo der Zee- als Landmagt, zoo ruim en parig geweest, dat *zes honderd vyf en tachtig* loten op deze zen zijn genomen, waarvan de opbrengst voorzeker aan vele en en behoeftigen leeniging en verligting verschaffen zal.

GOES, *den* 4 *February.* Op laatstleden Zaturdag is alhier bliek aanbesteed, het appropriëren van het overgebleven gelte der afgebrokene kleine kerk binnen deze Stad, tot eene ef-fabriek van Katoenen stoffen bestemd voor de Indien. Eene gling voornamelijk bestemd om aan kinderen van 12 tot 18 n, uit behoeftige huisgezinnen, werk te verschaffen, en hen o tot nuttige leden der Maatschappij te vormen.

ENGELAND.

LONDEN, *den* 31 *January.* Met de *Roscoe* pakket zijn beien uit New-York tot en met den 9 dezer ontvangen, en bij gelegenheid ook tijdingen van New-Orleans tot den 30 der ige maand, welke verzekeren, dat de oneenigheden tusschen xico en Frankrijk er verder dan ooit van af zijn om geschikt worden. De Amerikaansche dagbladen maken daarbij de aanking, dat, wanneer Frankrijk in deszelfs hardnekkigheid blijft arden, het Fransche Gouvernement tot groote uitgaven zal wongen zijn, door het onderhoud der krijgsmagt in de golf Mexico, terwijl daarenboven de Fransche koopvaardijschepen volle zee groot gevaar loopen, wanneer het Mexicaansche beir kaperbrieven mogt uitgeven, voor welk een en ander zij ezen, dat *Lodewyk Philips* zich door het in bezit nemen van gedeelte van Mexico schadeloos zal stellen. Zij vorderen einjk van het Amerikaansche gouvernement, dat het zich bij eland voege, om door voorzieningsmiddelen en vertoogen te tten, dat Mexico niet de buit eener overzeesche mogendheid de.

— Zoo het waar is, hetgeen mede uit Belgie beweerd wordt, men nog altijd heimelijk op de ondersteuning van het kat der Tuilerien blijft hopen, en dat Frankrijk nimmer er toe willen of kunnen overgaan, om Belgie met geweld tot de ering van het eindbesluit der Conferentie te noodzaken, dan iegt men zich zeer, want niets is meer verwijderd van de heid. Frankrijk heeft, na rijp beraad, eindelijk begrepen het belang van gansch Europa ook zijn belang was, en dat zich, in dit gewigtig punt van buitenlandsche staatkunde, van die der overige groote Mogendheden afscheide. Het heeft dus opregt en met innige overtuiging besloten, niet alléén in het uitspreken, maar ook in het beramen van middelen tot uitvoering van het eindvonnis, ééne lijn met Europa te trekken. Wel verre derhalve van de dwangmaatregelen der vier overige der conferentie vertegenwoordigde Mogendheden tegen te werken of zelfs een werkelijk aanschouwer derzelve te blijven, zal het met kracht die maatregelen ondersteunen, en wat men er ook van zegge, de ontzagwekkende strijdkrachten, welke het aan zijne Noordergrenzen ontwikkelt, hebben geen ander doel dan om aan de besluiten van Europa klem bij te zetten. Men wacht nog slechts op de toetreding van Koning *Willem*, om Belgie te sommeren, binnen eenen bepaalden tijd, op straffe van daartoe met geweld genoodzaakt te worden, de ontworpen schikking aan te nemen.

— *Willis* deelt in zijne *American Scenery* een brief mede van *Fulton*, den beroemden uitvinder der stoombooten, over de eerste proeven, die door hem genomen zijn geworden. In het jaar 1807 deed *Fulton*, aan de Hutson-rivier bij New-York, de eerste stoommachine voor een schip met raderen vervaardigen. De geheele wereld spotte met het hersenschimmige plan, om eenen wagen met een schip te vereenigen en dit met eenen vuurhaard te voorzien, als ware het de werkplaats van Vulkaan, die zich op nieuw met de uit de zee verrezene Venus wilde verbinden. *Fulton*, werd vergeleken bij *Icarus* met zijne wassen vleugelen en zijne onderneming zelve had algemeen van de bewoners van New-York den eernaam van *the Fulton folly* (*Fulton's gekheid*) bekomen. Toen de eerste proefneming met het nieuwe vaartuig gedaan werd, wilde zich niemand met *Fulton* aan boord van hetzelve begeven, want zijn ondergang, hetzij in het vuur of in het water, scheen een' ieder' onvermijdelijk toe. Slechts met tegensporreling en aarzelende, besloten eindelijk eenige verwanten en vrienden des uitvinders, zijn lot met hem te deelen. Natuurlijkerwijze had men daarbij bevorens voor een behoorlijk aantal reserve- en reddingbooten gezorgd. *Fulton* verhaalt, dat aan boord alles zoo stil als een muis was, toen het schip zijne eerste beweging maakte. Daar de machine nog zeer gebrekkig zamengesteld was, ontstond welhaast een stilstand en dit wekte onder de aanschouwers van den oever een niet gering lagchen op. Eindelijk echter verdween de stoomboot van voor hunne oogen, en dit was het sein tot eene, ook heden in hare gevolgen nog niet te berekenen, verandering in het verkeer tusschen volken en landen.

FRANKRIJK.

PARIJS, *den* 2 *February.* De Koning de demissie van het ministerie niet aangenomen hebbende, zijn door dezen hunne portefeuilles weder aanvaard geworden.

— Het *Journal de Droit* behelsde onlangs, onder het opschrift de *Macedonische Roovers*, het volgende verhaal:

„*Mustapha Pacha* heeft kortelings Macedonie van eene talrijke rooverbende bevrijd, door welke dit land sedert vier jaren geteistert werd. Hij had vernomen, dat een jong Albaneesch meisje, *Theodosia Maria Sameh*, te Mielnik, aan de Grieksche grenzen, geheime verstandhouding met de roovers onderhield. Daar zij zijne aanbiedingen afwees, en niets verraden wilde, zond hij eenen jongen door welgemaaktheid en mannelijk schoon zich onderscheidend officier met name *Ismaël*, tot haar, wien het dan ook spoedig gelukte haar hart te treffen, en welhaast had zij voor hem geene geheimen meer. Zij beleed nu, dat haar ware naam *Eudoxia Theresia Cherundaxi*, was; dat het opperhoofd der roovers, *Michael Gregorius Cherundaxi*, haar oom was, en zijne bende uit 14 à 1500 man bestond; zij eischte eindelijk van *Ismaël*, dat hij zelf tot deze bende zoude toetreden, en schilderde hem de bekoorlijkheden van het avontuurlijk omzervend leven met de schoonste kleuren. *Ismaël* scheen zich daartoe te laten overhalen en vernam van haar, dat haar Oom zijne geheele bende, tegen den 28 October in het woud van Pheloidos zoude monsteren. Naar deze ingewonnen berigten trof nu *Mustapha-Pacha* maatregelen, bij overrompelde de verzamelde roovers, er ontstond een woedende strijd. De meeste roovers bleven op de plaats; slechts weinigen ontkwamen, om later den Turken in de handen te vallen. Onder de dooden telde men ook *Cherundaxi*, maar ook *Ismaël* zelf was zijn lot niet ontgaan; den eersten was het hoofd door een sabelhouw gekloofd, den anderen de borst door eenen kogel doorboord. *Mustapha* deed de koppen der roovers in triumf door Thessalonica rond dragen. *Eudoxia*, zegt men is over de trouweloosheid en het verraad van haren geliefde krankzinnig geworden, en *Mustapha* heeft haar in zijn paleis doen opnemen, alwaar hij voor haar alle mogelijke zorg deed dragen.

DUITSCHLAND.

FRANKFORT, *den* 1 *February.* Te Rome schijnt men vrij algemeen te vreezen, dat de verzoening tusschen den Pauselijken Stoel en de Pruissische Regering nog ver af is, en is men ten uiterste verlangende naar het antwoord, dat van wege het Roomsche Hof op de jongste verklaring van Pruissen gegeven zal worden.

— Aan het blad *de Ober Postamtbls-Zeitung* ontleenen wij de volgende bijzonderheden omtrent de heilige begraafplaatsen in de

Grieksche kerk der Katakomben of Hemelvaartskerk, buiten de Russische stad Kieuw, aan den oever van den Dnieper.

» In de, onder het klooster gelegen uitgestrekte Katakomben, liggen de lijken der Russische heiligen onbegraven, en jaarlijks komen er duizenden en tien duizenden pelgrims uit de woestenijen van Siberiën en van de grenzen van Tartarijen over, om eene bedevaart naar dezelve te doen.

» In een, der, aan de kerk behoorende, vertrekken kochten wij de benoodigde gewijde waskaarsen, en van daar stegen wij met eene lange processie van pelgrimmen, allen blootshoofds en ieder met eene waskaars in de hand, langs eenen houten trap naar beneden tot aan den ingang der katakomben. Den geheelen trap langs lag ter wederzijde eene lange reeks van biddende vromen op de knieën ter neder, even gelijk ik zulks dikwerf in Griekenland en in Italie had gezien. Het uitgeholde gewelf der katakomben, hetwelk zwart was van den walm der kaarsen, binnen tredende, zagen wij de lijken der heiligen in groote mantels van met goud of zilver geborduurde fijnwaden of zijden mantels gehuld, in daartoe in de muren uitgehouwen nissen of in opene kisten geplaatst. Deze heiligen zijn personen, die zich door hunne uitmuntend vrome levenswijze hebben onderscheiden; hunne lijken zijn onbegraven gebleven, opdat de pelgrimmen dezelve zullen kunnen naderen, ten einde door het vereeren van dezelve de bemiddeling der zalige afgestorvenen te verkrijgen. De handen der lijken zijn ontbloot om de kussen der pelgrimmen te kunnen ontvangen, op de borst staat de naam des heiligen geschreven en bij sommigen staan ook hunne meest uitmuntende daden van vroomheid aangeteekend. Weldra zagen wij evenwel nog vreemder zaken; naast den reeks van heiligen, die op den hun door het Opperwezen bestemden tijd zijn overleden, bevindt zich in den eenen gang een reeks van kleine vensters, behoorende aan nissen, waarin dweepers zich met eigen hand hebben ingemetseld, slechts een klein venstertje open latende, tot het ontvangen der tot het rekken van hun leven benoodigde spijs. Met deze zelfopoffering wanen deze dweepers zich aangenaam bij God hunnen schepper te maken.

Deze nissen zijn van nu af aan hunne woning en hun aanstaande graf, die ook hun den rang van heiligen moeten verwerven. Lang wandelden wij in deze zonderlinge begraafplaatsen rond en ieder oogenblik zagen wij nieuwe zwermen van pelgrimmen uit de verst afgelegen deelen van het onmetelijke Russische rijk aldaar verschijnen. Welligt bevonden er zich, tijdens ons verblijf aldaar, meer dan drie duizend in die sombere gewelven bijeen.

BELGISCHE BERIGTEN.

Onze bladen deelen de thans bekend geworden officiële stukken mede; doch hebben hunne aanmerkingen daarop nog niet kunnen maken. Alleen het *Journal d'Anvers* beklaagt zich over de bepalingen van de Schelde-vaart. Hetzelve vermeent, dat de heffing van een regt van *f* 1,50 een doodsteek is voor de stad en den Belgischen handel; de maatregel trof vooral de kustvaart, die naauw aan de groote zeevaart verbonden was, en waaraan de conferentie zeker niet gedacht had. » Wanneer wij" — zegt hetzelve — » de aankomst van schepen te Antwerpen, gedurende 1838, tot voorbeeld nemen, — het getal schepen bedroeg 1538 en de inhoud 257,048 tonnen, — dan zou Holland 358,572 gulden heffen. Wanneer wij dit regt op de stoom-maatschappij toepassen, dan is het voor haar niet mogelijk te blijven bestaan. Die maatschappij heeft drie booten, te zamen van 1600 tonnen inhouds; aangenomen dat er 45 togten gedaan werden, dan zouden de regten voor de drie booten jaarlijks 108,000 gulden bedragen. Het *Journal* meent, dat Belgie zich aan zulke bepalingen niet kon onderwerpen, welke den ondergang van zijn' handel zouden ten gevolge hebben.

— De Generaal *Skrzyneski*, de gewezen generalissimus der poolsche opstandelingen, is in zijnen rang van divisie-Generaal bij het Belgisch leger geplaatst.

— De citadel van Luik en het fort la Chartreuse moeten onverwijld gewapend worden.

— De bekende Majoor *Kessels* is tot Commandant der artillerie in de citadel van Luik benoemd.

— De Kardinaal Aartsbisschop van Mechelen heeft, zoo als een der Belgische couranten verzekert, bij een herderlijken brief aan al de dekens van zijn sticht verklaard, dat de tegenwoordige oorlog een heilige oorlog is. Verscheiden Pastoors in het bisdom van Gent moeten in denzelfden geest gepredikt hebben.

Mengelingen.

SALEM.

Zekere Arabier, *Salem* genaamd, buigzaam als de slang, en vlug als de panter, verstond de kunst, om in eene tent te sluipen, zonder dat het doek van dezelve zich bewoog of het zand kraakte, en maakte daarvan tot het plegen van menigte diefstallen gebruik.

De Bey van Suëz, het onophoudelijk stelen van dezen dief eindelijk moede, en ontevreden over de vruchtelooze pogingen van zijne verspieders, om *Salem* te vatten, besloot zelf aan de heerschappij van dezen vorst der woestijn, dit was de bijnaam van den roover, een einde te maken.

Uit dien hoofde legerde hij zich, met eene talrijke ruiterbende op den weg van Suëz naar Caïro. Toen zijne tent was opgeslagen, werd zij door de getrouwste benden omringd, en door de waakzaamste schildwachten bewaakt, terwijl het vlugste strijdros gezadeld stond. De Bey treedt de tent binnen, ontdoet zich van sabel en staatsiekleederen, bergt zijne beurs onder het hoofdkussen, bidt, en begeeft zich vol vertrouwen ter ruste.

Den volgenden dag ontwaakt hij, met het opgaan der zon. De nacht was stil voorbij gegaan. Geen alarm, geen kreet had de legerplaats verontrust. Ieder was op zijnen post, alles op zijne plaats, behalve de sabel, de kleederen, de beurs en het paard van den Bey.

De Bey peinsde drie dagen en drie nachten, op welke wijze die diefstal kon begaan zijn; doch, eindelijk ziende, dat de tijd daarmede vruchteloos verliep, besloot hij zich tot den dief zelven te wenden, als het zekerste middel, om juiste berigten te verkrijgen. Bij alle naburige stammen werd alzoo afgekondigd, dat, indien *Salem* de omstandigheden van deze vermetelen diefstal wilde komen verhalen, hij niet alleen geen kwaad zou te duchten hebben, maar, dat de Bey 'er zijn woord als Muzelman voor verpande, dat *Salem* zich naar goedvinden mogt verwijderen, en daarenboven duizend piasters voor reisgeld zou bekomen.

De dief liet zich niet lang wachten. Noch denzelfden avond kwam een Arabier, tusschen de 5 en 26 jaren oud, klein van gestalte, tenger van leden, met zeer levendige oogen en stoutmoedige gelaatstrekken, in een eenvoudig blaauw linnen hemd gekleed, aan de tent van het opperhoofd, en verklaarde bereid te zijn aan zijne Hoogheid de gewenschte inlichtingen te geven. Hij werd, volgens de gedane belofte ontvangen, en hij verzocht, opdat de bijzondere omstandigheden van den diefstal juist zouden blijken, den Bey om zijne sabel, kleederen en beurs weder even als de vorige reize te verbergen. De Bey beval hieraan te voldoen en ging met de beurs onder het hoofd weder op zijn rustbed leggen. Iedereen plaatste zich op zijn' post en de vertooning geschiedde ten tweeden malen in het bijzijn van al de manschappen van den Bey. *Salem* verwijderde zich omstreeks vijftig schreden van de tent, trok zijn hemd uit om zich des te vrijer te kunnen bewegen, en verborg hetzelve in het zand, toen ging hij plat op den buik liggen en begon als eene slang te kruipen, zoodat zijn ligchaam nagenoeg van dezelfde kleur als de grond, half in het zand begraven was.

Aan de tent gekomen, stak hij het hoofd onder het doek door, en de Vorst, die zijne bewegingen niet had gezien, bemerkte eensklaps twee glinsterende, strak op hem gevestigde oogen, even als die van den Lynx.

Na dezelve eenige oogenblikken met verwondering te hebben beschouwd, verdween het hoofd en er volgden een paar minuten van doodelijke stilte. Plotseling kwam er eene opening in het doek, waar de nachtlucht binnen drong; het licht werd door een duister ligchaam onderschept, dat, even als eene schaduw, in de tent gleed en weldra aan het hoofdeinde stond van het rustbed, waarop de Bey van Suëz lag.

De dief ging op zijne knie liggen, en, op zijn' linkerarm rustende, hoorde hij naar de ademhaling van den gewaanden slaper, terwijl in zijn regterhand een korte, kromme dolk blonk.

Daarna meende de Bey te voelen, dat eene hand onder zijn hoofdkussen gleed, doch de beweging was zoo gering, dat hij, hoewel wakker en op zijne hoede, geloofde, dat de bewerking nog geschieden moest, toen *Salem* reeds was opgestaan, en dolk en beurs in den mond nemende, met de oogen altijd op den Bey gerigt, zijwaarts naar den divan ging. Daar trok hij snel de kleederen aan, greep den sabel, sloeg de cachemiren shawls die de Bey als tulband en gordel gebruikte, om hoofd en lijf, trad stoutmoedig de tent uit, en klapte driemaal in de handen zoo als de Bey gewoonlijk deed, ten teeken, dat hij zijn paard begeerde, waaraan de stalknecht dadelijk gehoorzaamde. Snel sprong hij in den zadel, reed naar den ingang der tent, alwaar de Bey half naakt de herhaling van deze gewaagde onderneming beschouwde, en riep:

» Bey van Suëz! zoo deed ik, vier dagen geleden, om de kleederen, shawls, beurs en het paard van Uwe Hoogheid te bekomen. Nu schenk ik u de betaling der beloofde som gelds; want de sabel, de kleederen, de shawls, de beurs en het paard welke ik thans mede neem, zijn meer dan vijftigduizend piasters waardig."

Na deze woorden, zette hij het paard van den Bey in galop, en voor dat iemand er op bedacht was, hem te houden, was hij verdwenen als een spook.

VERLOTING VAN VROUWELIJKE HANDWERKEN.

De ondergeteekende betuigt, door deze, zijnen dank in naam der armen dezer Stad, voor de ruime en algemeene deelneming welke deze onderneming, zoo bij de Burgers dezer Stad als bij de Heeren Militairen van alle wapenen, heeft mogen ondervinden, terwijl dit blijk van algemeene goedkeuring en de welwillende medewerking tot het voorgestelde doel, zoo ruimschoots aan den dag gelegd, hem niet weinig voldoening geschonken hebben.

Maar, terwijl wij den deelnemers onzen dank toebrengen voor hunne ondersteuning en aanmoediging, mogen wij vooral diegenen niet vergeten, die moeite en tijd hebben veil gehad, om het voorgestelde doel te kunnen bereiken.

Dank zij U dan ook toegebragt, gij allen uit het Schoone Geslacht, die uwe pogingen in deze hebt vereenigd en uwe edelmoedigheid hierdoor hebt aan den dag gelegd. Moge het gevoel van zelfvoldoening, hetwelk den boezem van den drijver van goede daden steeds zoo aangenaam streelt en verwarmt, uw blijvend loon uitmaken!

J. W. CALLENFELS.

Zeetijdingen.

VLISSINGEN, *den* 6 *February*. Sedert den 4 dezer zijn alhier ter Reede gekomen:

Voor Batavia bestemd:

Sarah Lydia, B. van der Tak, van Rotterdam, met stukgoederen, ter reede. Heden is het genoemde schip, alhier binnen 's Rijk Dok geloopen, om de schade, aan de kopere huid, welke door het ijs veroorzaakt is, te kunnen herstellen.

Voor Antwerpen bestemd:

St. Antonius, H. Klein, van Liverpool, met stukgoederen en klipzout; *trois Amis*, F. Gibert, van Santander, met wol; *Alacrity*, R. Page, van ...den; *Victoria*, T. Page, van Faulxton, beide met ballast.

Van Antwerpen is de Schelde afgekomen en van onze Reede naar Zee gegaan:

Princess Victoria, T. Mooy, naar Hull; *Brugge*, H. Woodruff, naar Londen, beide met passagiers en stukgoederen; *Antonius*, H. H. Schepen, naar Liverpool, met tarwe, schors en vlas.

Ter Drukkerij van P. WEDTS DE SWART.

Prorogatie der Kamers.

BRUSSEL, 5 Februarij. Aan de Kamers wordt kennis gegeven van het volgend Koninklijk Besluit: Gezien art. 72 van de constitutie, en na Ons Raad van Ministers gehoord te hebben, hebben Wij besloten en besluiten als volgt: De wetgevende Kamers zijn opgeheven van en met 4 Februarij